



ΘΕΛΞΙΝΟΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΛΟΓΟΣ ΕΠΙΤΑΦΙΟΥ

Εἰς τὸ ἱερόν μνημόσυνον τοῦ αἰοδίμου πρεσβυτέρου καὶ Οἰκονόμου
Κωνσταντίνου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων, συντεθείς τε καὶ ἐκφωνηθείς ἐν
τῇ Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ τῇ Κυριακῇ τοῦ ἀντιπάσχα πῆ
ιδ' Ἀπριλίου ὑπὸ τοῦ ἱεροδιδασκάλου Καλλινίκου Θωμάδου.

« Μνημόνευεταὶ τῶν ἡγουμένων ὑμῶν, οἵτινες ἐλάλησαν ὑμῖν
« τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ὡν, ἀναθεωρῶντες τὴν ἐκθεσὶν τῆς
« ἀναστροφῆς, μιμεσθε τὴν πίστιν.» (πρὸς Ἑβρ. ΙΓ'. 7.)

(Συνέχεια καὶ τέλος, ἔρα Φυλ. ΚΑ'.)

§. ι. « Τοὺς δοξάζοντάς με δοξάσω » (Α'. Βασιλ. Β'. 32). Ἔχει μὲν
ἡ τῆς ἀρετῆς κατόρθωσις ἐν αὐτῇ αὐτῆς τῇ ἐργασίᾳ ἀναλόγους τὰς ἀμοιβὰς,
οἷον τὴν ἀγαθὴν, φέρε, συμμάρτυριάν τῆς συνειδήσεως, ἀλλὰ καὶ ἡ χάρις
τοῦ Θεοῦ, προάγουσα καὶ ἀκολουθοῦσα τὸν ἐργάτην τοῦ ἀγίου, ἐπιβραβεύει
ἀφθόνως τὰς δωρεάς, προπαρασκευάζουσα κατὰ λόγον προγνώσεως καὶ προ-
ρισμοῦ τὸν ἐκλεκτὸν αὐτῆς, συνεργεῦσα αὐτῷ, καὶ τέλος δικαιούσα αὐτὸν
καὶ δοξάζουσα· ὡ πόσας καὶ ποίας πλουσίας δωρεάς, σωματικὰς τε καὶ πνευ-
ματικὰς, προξέτερον ἀφθόνως ἢ θεῖα χάρις εἰς τὸ σκεῦος τοῦτο τῆς ἐκλογῆς,
τὸν θαυμάσιον Οἰκονόμον, οἷον ἀρραβωνά τινα τῶν εἰς ἔπειτα ἀποκειμένων
στεφάνων! Τὸ γενέσθαι καλῶς καὶ τραφῆναι καλῶς ὑπάρχει ἀναντιρρότως
τὸ πρῶτιστον καὶ κράτιστον τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν ἀγαθῶν, καὶ τούτων ἡζιώθη

θεόθεν, ὡς εἶρηται, ὁ κατὰ τὴν χριστιανικὴν ἔννοιαν ἀληθῶς εὐγενὴς ἱερεὺς Κωνσταντῖνος· κάλλος σώματος, καὶ βίωμα πρὸς τοὺς πόνους ἀνθεκτικὴ, καὶ υγιεῖα ἀπερίτρεπτος, καὶ ἡ ἐνεργὸς δύναμις τῶν αἰσθητηρίων, καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ σώματος ἀγαθὰ, πολὺ δὲ πλεόν τὰ τῆς ψυχῆς, οἷον μνήμη, καὶ κρίσις, καὶ φαντασία, καὶ αἱ λοιπαὶ τοῦ πνεύματος δυνάμεις, ἐδαφιλεῦθησαν εἰς αὐτὸν πλουσιοπαρόχως, ἐπ' ἀγαθῶ τῶν πολλῶν, ὑπὸ τῆς προνοίας τῆς πρόβρωθεν κροκαταβαλλούσης τῶν μεγάλων πραγμάτων τὰς ἀφορμάς· καθ' ἕσον δὲ οὗτος μετεχειρίζετο ταῦτα πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς θείας αὐτοῦ ἀποστολῆς, κατὰ τοσοῦτον ἐπεχοργουῖντο αὐτῷ ἱκανότητες τελειότεραι· ἡ αὐτῆ χάρις προσήγετο αὐτῷ τοὺς ἀρίστους καὶ πιστοτάτους τῶν φίλων· διότι καὶ τίς παρὰ τὸν Οἰκονόμον φίλτερος εἰς τοὺς ἀγαθοὺς ἀνθρώπους; τίς παρὰ τὸν Οἰκονόμον περὶ τὰ τῆς φιλίας καθήκοντα ἀκριβέστερος; τίς ἐν ταῖς συναναστροφαῖς χαριέστερος καὶ διδακτικώτερος; τίς ἐν ταῖς τοῦ πλησίον ἀνάγκαις προθυμώτερος καὶ φιλανθρωπότερος, καὶ συνεργὸς ἢ σύμβουλος συνετώτερος καὶ πολυπειρότερος; διὸ καὶ τοσαύτην ἐπεσπάσατο τὴν ἀγάπην ἀπάντων διὰ τὴν πρὸς πάντας ἀγάπην, ἕσον καὶ τὸν θαυμασμὸν διὰ τὴν σοφίαν, καὶ τὸ σέβας διὰ τὴν ἀρετὴν. Εἰ δὲ τίς ὄνησις καὶ παρὰ τῶν ἐγκοσμίων τιμῶν εἰς προσθήκην δόξης ἀνθρώπου θνητοῦ, καὶ σαύτας ἡ βραβεύουσα χάρις ἐκ περιουσίας εἰς τὸν εὐκλεῆ Οἰκονόμον προσημνητεύσατο. Βασιλεῖς καὶ βασίλισσαι, δυνάσται καὶ κραταιοὶ τῆς γῆς, καὶ συστήματα σοφῶν, καὶ ἀκαδημῖαι καὶ πανεπιστήμια τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἀξίαν περιφανῶς ἐτίμησαν, οἷον ἀνθαμιλλώμενοι, τίς περὶ τὰς ἐνδείξεις τῆς πρὸς αὐτὸν ὑπολήψας φανῆσαι τοῦ ἄλλου φιλοτιμώτερος. Ἐντεῦθεν ταξιαρχίαι, καὶ παράσημα, καὶ δῶρα τιμαλφῆ, καὶ στολαὶ χρυσοῦχοι, καὶ διπλώματα βασιλικὰ, καὶ ἐπιστημονικὰ, τοσαῦτα δόξης ἐγκοσμίου ἐρείπια, σισωρευμένα σήμερον περὶ τὸ χεῖλος τοῦ τάφου, ἐξελέγοντα τοῦ κόσμου καὶ τοῦ βίου τὴν ματαιότητα. Ἄλλ' ἐμελλέ ποτε ἵνα μὲνῃ κατωτέρα τῶν ἐξωτερικῶν βραβευτῶν καὶ ἡ κοινὴ τῶν Χριστιανῶν μήτηρ, ἡ μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία; οὐδαμῶς! ἀλλ' αὐτὴ πρῶτη τιμήσατο τὸν βίον αὐτῆς ἀπένειμεν αὐτῷ τὰ μέγιστα τῶν εἰς πρεσβύτερον ἡκόντων ἀξιομάτων, ἐπίτιμον αὐτῆς μέγαν Οἰκονόμον ἀναγορεύσασα, καὶ καθολικὸν τῆς Ὀρθοδοξίας Ἱεροκλήρικα, καὶ ἐξάρχον Πατριαρχικόν. Ἐπὶ τούτοις ἡ μυριάγλωστος φήμη, τὴν ἐνδοξον ὑστεροφημίαν τοῦ ἀνδρὸς προλαμβάνουσα, περιστάλιζε τὸ τοῦ Οἰκονόμου ὄνομα πανταχοῦ τῆς πεφωτισμένης γῆς, πληροῦσα τῶν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐπαίνων καὶ βίβλους, καὶ ἐφημερίδας, καὶ πᾶσαν ἀκοήν, καὶ αὐτοῦ δὲ τοῦ ἐπαινουμένου τὰ ὦτα πολλάκις περιαυλοῦσα, ἀντὶ τύφου καὶ οἰήσεως (ὅποια συνήθως φέρει εἰς ἀνθρώπους κουφόνους καὶ ματαιόφρονας) ἐταπείνου αὐτὸν καὶ ὑπέκαμπτεν ἐνώπιον τοῦ μεγάλου τῆς δόξης Θεοῦ. Ὅποια δὲ καὶ ἡ δόξα ἦν ἐπεφύλαττεν εἰς αὐτὸν,

ἔτι ζῶντα, ἡ συνεργούσα τῆς χάριτος δύναμις! ἔζῃσε καὶ ἐμακρίτημέρευσεν ἐπὶ γῆς, καὶ εἶδε τὰς ἀγαθὰς ἐκβάσεις τῆς ἀναστροφῆς αὐτοῦ· εἶδε τὰς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ ἐπισκιαζούσας τοὺς πόνους αὐτοῦ καὶ τὰ ἀγωνίσματα, εἶδε περὶ τὴν πατριαρχικὴν αὐτοῦ τράπεζαν τέκνα καὶ τέκνα τέκνων « ὡς νεόφυτα ἐλκτῶν (ψαλμ. ρζ'. Η΄.) καὶ στελέχη φοινίκων » (Σοφ. Σειρ. Ν΄. 14), φέροντα κλάδους ἀγαθοεργίας· ἐπὶ δὲ τούτοις καὶ πρὸ τούτων εἶδε τοὺς ἰερούς πόθους ἐκπληρουμένους· τὴν πίστιν στερεουμένην, τὴν ἐκκλησίαν λαμπρυνομένην, τὴν ξενοφροσύνην κατὰ μικρὸν ὑποχωροῦσαν, καὶ ὡσπερ νέφος παρερχομένην· τὸν ἔρωτα τῶν πατρῶων ἐν ταῖς τῶν ὁμογενῶν ψυχαῖς ἀναπτόμενον, τὴν σοφίαν ὀρθοδοῦσαν, καὶ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ὑπὲρ ἧς καὶ ἐκπνέων διανοοῖτο καὶ διελέγετο, τὸ ἀρχαῖον κἄλλος ἀναλαμβάνουσαν, κατὰ τὸν ὑπ' αὐτοῦ τυπωθέντα ὑπογραμμόν « οὕτως ἐν γενεᾷ αὐτοῦ ἐδόξαθη, καὶ ἡ δόξα αὐτοῦ οὐκ ἐξαιλεθῆσεται » (Σοφ. Σειρ. γδ. 12). Ἐνός μόνου πόθου οὐκ ἐπέζησεν ἰδεῖν τὴν ἐκβασιν, οὐκ ἔφθασε, λέγω, ἰδεῖν πλήρη τὴν ἐκτύπωσιν τῶν Ἀμφιλοχειῶν τοῦ ἱεροῦ Φωτίου, ἣν ἐκ πολλοῦ ἐφιλοτιμεῖτο δωροφορῆσαι τῇ ἐκκλησίᾳ, ἀλλ' ἔμεινε τὸ ἔργον ἡμιτελές, ὡς συνήθως μένουσιν ἡμιτελεῖς οἱ σκοποὶ ἡμῶν ἐν τῇ ὕρᾳ τοῦ θανάτου. Ἀλλὰ καὶ εἰς τοῦτο οὐκ ἀνακαλύπτετε, ἀδελφοί, νέαν εὐδοκίαν τοῦ Θεοῦ, καὶ χάριν καὶ δόξαν; ἀπέθανεν ἐνηγκαλισμένος τὸν Θεῖον Φῶτιον ὁ Φωτιακώτατος, ἄλλως εἰπεῖν, ἐνηγκαλισμένος τὴν ὀρθοδοξίαν, ἧς ὑπῆρξεν ἐκεῖνος τὸ θεοτύπων ἐμβλημα. Ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐκδοθήσεται πάντως εἰς ἡμᾶς ὑπὸ τοῦ Οἰκονόμου τὸ πλήρες ἐγκωσμίῶν καὶ οὐρανίων θεωρημάτων ἀθάνατον σύγγραμμα τοῦ Θεοῦ πατρὸς, μέρος μὲν ἐκ τῆς γῆς δωροφορηθὲν, μέρος δὲ ἐκ τῆς αἰωνιότητος· οὕτως ἐδόξασεν, ἀγαπητοί, ὁ Θεὸς τὸν ἀντιδοξάσαντα αὐτὸν ἱερόν αὐτοῦ θεράποντα. Ἀλλὰ διὰ τί μικρολογῶ περὶ τὰ βραβεῖα τῆς χάριτος, ἅτινα παρεκλούθησαν τὴν πίστιν καὶ τὴν φερεπονίαν τοῦ Οἰκονόμου, καὶ οὐ λέγω ἐτέρου εἶδους δόξαν, παραπολὺ θειοτέραν, ἥτις ἐπιφυλάττεται εἰς τοὺς μαθητὰς καὶ μιμητὰς τοῦ θεανθρώπου Σωτῆρος; Πάντως, εἴπερ ὠμίλου ἐκτὸς τοῦ εὐαγοῦς τούτου περιβόλου, διαλεγόμενος πρὸς αἶμα καὶ σάρκα, καὶ μὴ πρὸς ἀκρακτῆριον ἕως πνευματικόν, ἔμαλλον παρεσιωπῆσιν τὴν δόξαν ἐκείνων, ἀρκούμενος τοῖς ῥηθεῖσιν· ἀλλ' ἡμεῖς, ἔχοντες οὕτως εἰς ἀκὴν πίστει, δύνασθε μόνον κατανοῆσαι ὅτι ὁ ἐνδοξότερος στέφανος τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ ἐστὶν ὁ στέφανος ὁ ἐξ ἀκανθῶν. Ἐχάρησαν οἱ μαθηταὶ τοῦ Κυρίου χαρὰν ἀνεκλάλητον, ὅτε τὸ πονηρὸν τῶν Ἰουδαίων συνεδρίον προσκαλεσάμενοι αὐτοὺς καὶ μαστιγώσαντες παρήγγειλαν μὴ λαλεῖν ἐπὶ τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ· « Οἱ μὲν οὖν ἐπορεύοντο χαίροντες ἀπὸ προσώπου τοῦ συνεδρίου, ὅτι ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ κατηξιώθησαν ἀτιμασθῆναι » (Πράξ. Ἀποσ. Ε΄. 41)· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ οὐράνιος Σωτὴρ καὶ διδάσκαλος,

οὐχι διὰ τοῦ μακαρισμοῦ τῶν ὀνειδιζομένων, ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ἐπεσφραγίσθητε τοὺς ἐννεα εὐαγγελικούς αὐτοῦ μακαρισμούς; « Μακάριοί ἐστε, ὅταν ἀνειδίωσιν ὑμεῖς, καὶ διώξωσι, καὶ εἰπωσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα καθ' ὑμῶν, ψευδόμενοι ἕνεκεν ἐμοῦ ». (Ματθ. ε'. 11). Τί δὲ ὁ τοῦ Χριστοῦ μαθητῆς ὁ μακάριος Οἰκονόμος; οὐχι καὶ αὐτὸς ὑπεδέξατο χαίρων τὰ πεπυρωμένα βέλη τῶν ὕβρεων καὶ λοιδοριῶν τῆς διχβολῆς καὶ συκοφαντίας, ὅσα κατὰ καιροὺς κοσκινηθὸν ἐπαρῆκε κατὰ τῆς στεφανηφόρου αὐτοῦ κεφαλῆς τὸ μεσάκαλον πνεῦμα, καὶ ὁ τῶν καλῶν ἀνέραστος φθόνος, διαπορούμενος ἐπὶ τῇ κατὰ πάντα εὐδοκίμησει τοῦ θαυμαστοῦ διδασκάλου τῆς πίστεως; εἶπον καὶ κατ' αὐτοῦ οἱ τὰ σκάνδαλα καὶ τὰς διχοστασίας θηρεύοντες « μὴ φεισώμεθα τῆς ὁσιότητος αὐτοῦ, μηδὲ ἐντραπώμεν πολιὰς πρεσβύτου πολυχρονίου ». (Σοφ. Σειρ. Β'. 10) καὶ ἔσχεν ἄρα καὶ οὗτος, ὡς ὁ Δαβὶδ, καὶ ὡς ὁ Παῦλος καὶ Συμεὶ καταρώμενον (Β. Βασιλ. ις'. 10) καὶ σκόλοπα μοχθηρὸν καὶ ἀγγελον Σατάν κολαφίζοντα καὶ ταῖς ὕβρεσι πλύνοντα καὶ διαβρῆγνύμενον ταῖς κατ' αὐτοῦ φωνασικίαις· καὶ ὅμως, ἐν τῷ παρενοχλεῖσθαι, οὔτε ἀντελοιδόρει, οὔτε ἠπείλει, ἀλλ' ἠνείχετο καὶ ἠδέως ἔφερε, τοῦτο δόξαν ἠγοούμενος, τοῦτο στέφανον καυχῆσεως, τὸ συνασπίζεσθαι μετὰ τῶν πατέρων καὶ ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ. Καὶ ἤδη πορεύεται καὶ αὐτὸς χαίρων ἀπὸ προσώπου τοῦ συνεδρίου τῶν παρενοουμένων, ἐξέρχεται δὲ καὶ ἔξω τῆς παρεμβολῆς τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, φέρων ἐπὶ κεφαλῆς αὐτοῦ τὸν ὀνειδισμόν τοῦ Χριστοῦ, ὡς φωτοειδῶν ἀκτίνων διάδημα. Ἄλλ' ἢ ὑπερτάτη δόξα τῶν φίλων τοῦ Χριστοῦ ὑπάρχει αὐτὸς ὁ Χριστὸς, ὀπτανόμενος αὐτοῖς τρόπῳ ἀρρήτων « ὁ ἔχων τὰς ἐντολάς μου, καὶ τηρῶν αὐτάς, ἐκεῖνός ἐστιν ὁ ἀγαπῶν με, » ὁ δὲ ἀγαπῶν με ἀγαπηθήσεται ὑπὸ τοῦ πατρὸς μου, καὶ ἐγὼ ἀγαπήσω αὐτὸν, καὶ ἐμφανίσω αὐτῷ ἐμμετὸν » (Ἰωάν. ΙΔ'. 21). Ἄρα γε, ἀδελφοί, ἐν τῇ ὥρᾳ καὶ τῇ κλίνῃ τοῦ θανάτου, ἐν τῇ μεταλήψει τῶν ἀχράντων καὶ φρικτῶν τοῦ Χριστοῦ μυστηρίων, ὅποτε τὸ θεορῶημον στόμα τοῦ ἱεροκήρυκος διὰ παντός ἀπεκλείετο, καὶ τῶν ὀμμάτων οἱ λύχναι ἐσθένουντο, οὐκ ἐνεφανίσθη καὶ εἰς τοῦτον τὸν πιστὸν αὐτοῦ λάτριν ὁ οὐράνιος τῶν πιστῶν ἀγωνοθέτης, καὶ οὐκ εἶπε πρὸς αὐτὸν τὰ μακάρια ῥήματα « εὐ δούλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ, ἐπὶ ὀλίγων εἰς πιστός, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω, εἰσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου; » (Ματθ. ΚΕ'. 21). Τοῦτο δίδωσιν ἐλπίζειν ἢ γαλήνιος ἀταραξία, μεθ' ἧς ἀπεδέξατο τὴν τοῦ σκήνοῦ ἀνάλυσιν, καὶ μειδιαμά τι ζωῆς ἀπολειφθὲν ἐπὶ τῶν νενεκρωμένων χειλέων. Καὶ δὴ ἐπειπὼν ὡς ἄλλος Συμεὼν « Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλον σου, δέσποτα, ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου » παραδίδωσι τὸ πνεῦμα εἰς τὸν Θεὸν τῶν πνευμάτων καὶ πάσης σαρκὸς, μακαριστὸς μὲν τῆς ζωῆς, μακαριστότερος δὲ τῆς τελευτῆς· καὶ τὸ μὲν σῶμα αὐτοῦ κηδεύεται ἐν δόξῃ

μετὰ βασιλικωτάτης φιλοτιμίας, ἐν τῇ ἐπιγείῳ μονῇ τῶν Ἀτωμάτων, καὶ γίνεται ἄρα ἡ νεκρώσιμος αὐτοῦ ἐκφορὰ ἐκρηξίς τοῦ θείου πυρός τῆς πίστεως παρὰ τῷ λαῷ, καὶ ὁ θάνατος αὐτοῦ ὑπόθεσις οὐρανόυ ζωῆς, ἡ δὲ πολυδάκρυς ἐκείνη πανήγυρις ἢ αὐτὴ καὶ ἡ λαμπροτάτη πεντηκονταετίας διδασκαλία αὐτοῦ, καὶ διδασκαλία ὑψηλὴ, καὶ πρὸς τοὺς κλαίοντας ὁμογενεῖς, καὶ πρὸς τοὺς ἐκπεπληγμένους ζῆνους· καὶ νεκρὸς ἐπι ἐρρητόρευς, κηρύττων τὴν εὐσεβειαν ὁ τῆς εὐσεβείας διδάσκαλος· ἡ δὲ ψυχὴ αὐτοῦ μεταβαίνει ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν, ἀπὸ ἐκκλησίας εἰς ἐκκλησίαν, ἀπὸ τῆς στρατευομένης εἰς τὴν θριαμβεύουσαν ἐν τῇ γῶρᾳ τῶν ζώντων, ἐν τῇ ἐπουρανίῳ μονῇ τῶν ἀσωμάτων. Ταιαύτη ὑπῆρξεν, ἀδελφοί, ἡ ἕκβασις τῆς ἀναστροφῆς τοῦ δύσαντος τούτου φωστῆρος· ἐκ Θεοῦ ἀποσαλεῖς, εἰς Θεὸν ἐπανέστρεψεν « Ἀπ' ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ ἡ ἔξοδος αὐτοῦ, καὶ τὸ κατάντημα αὐτοῦ ἕως ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ » (ψαλμ. ιη. 7).

§. ια'. Ἄλλ', ὦ μακαρία τοῦ Οἰκονόμου ψυχὴ καὶ μορφή καὶ φωνή, σὺ μὲν ἀπαίρεις διὰ παντός ἀπ' ἡμῶν καὶ συναυλίζῃ μετὰ πνευμάτων δικαίων καὶ τετελειωμένων, ἡμῶν δὲ τὸν πόθον τίς χρόνος ἢ τίς ποταμὸς δακρύων ἀποσβεσαι δυνησεται; πενθεῖ σου τὴν στέρησιν ἡ μήτηρ σου Ἐκκλησία, τὸ γένος πενθεῖ, πενθοῦσιν οἱ οἰκεῖοι τῆς πίστεως, οἱ μαθηταὶ σου, οἱ φίλοι, οἱ συγγενεῖς, ποθεῖ σου τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως ἡ εὐργετηθεῖσα ὑπὸ σοῦ ὁμογενὴς νεολαία, ποθοῦσι καὶ πόλεις καὶ δῆμοι, παρ' οἷς, καὶ πολιοκράταφος ἦδη, καὶ σὺν γῆρα βαρὺς, ἀλλὰ καὶ ὄντως, ὡς ὁ τῆς προβατικῆς κολυμβήθρας ἄγγελος, κατὰ καιρὸν ἐπεφαίτησας ἀναταράττων τὸ ζωήρρυτον καὶ φερέσβιον ὕδιον τῆς πίστεως, καὶ ἰώμενος τὴν ἠθικὴν καὶ διανοητικὴν καχεξίαν τῶν παραλύτων τοῦ τῆς Ἐκκλησίας σώματος. Πολλὰ ἐμόγησας, καὶ ἐμόχθησας, καὶ ἔγραψας, καὶ ἐλάλησας ὑπὲρ τῆς ἐν Χριστῷ ἀδελφότητος, καὶ ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, μεγαλοκέρυξ Θεόσοφε! οὐδὲν σοι δυνάμεθα προσενεγκεῖν τῶν πόνων ἐπάξιον· μεμνήμεθα τῶν ὑπὲρ τοῦ φωτισμοῦ τοῦ ἔθνους πολυχρονίων καμάτων σου· τὰς πολιτικὰς συγγραφαί, ἃς πολλὰς καὶ καλὰς ὑπὲρ τῆς μητρὸς ἐκκλησίας καὶ τῶν πατρίων νομίμων ἐξεπόνησας, εὐγνωμόνως ἐγκολπωσάμενοι, τροφὴν ἔχομεν ἐπιούσιον· ἀλλ' ἀποδέξαι πρῶτως ἐκ τῆς γῆς τῶν πράεων, λιτὰ τῆς παγγενοῦς μαθητείας σου δίδακτρα, τὰς εὐχὰς τῆς Ἀγίας μητρὸς καὶ τοῦ; ὀλοφυρμούς τῶν περιεστώτων ἀδελφῶν, καὶ τὴν παρ' ἐμοῦ σοι προσαχθεῖσαν ἐξόδιον ταύτην μονωδίαν, συγχωρήσας τοῦ λόγου καὶ τοῦ λαλήσαντος τὴν ἀσθένειαν.

§. ιβ'. Χριστιανοὶ ἀδελφοί, περαινῶν τὸν λόγον, σύναιδα μηδὲν εἰπὼν εἰς ἐγκώμιον τοῦ ἀειμνήστου διδασκάλου· ἀλλ' οὐδ' ἡ πράθεσις τοῦ λόγου ὑπῆρξεν αὐτῇ, ἀπέβλεπε μᾶλλον εἰς ὠφέλειαν ὑμῶν, καὶ καρποφορίαν πνευματικὴν. Ἀνεθεωρήσατε τὴν ἑσῖαν καὶ χριστιανικὴν ἀναστροφὴν ἐνὸς τῶν γνη-

σίῳ τοῦ Θεοῦ θεραπεύοντων, θαυμάσατε δὲ καὶ τὴν ἑνδοξὸν καὶ μακαριστὴν τῆς τοιαύτης ἀναστροφῆς ἔκβασιν. « Τὴν ὑπομονὴν ἰσθῆτε ἰκούσατε, καὶ τὸ τέλος Κυρίου εἰδότες ». Τί λοιπὸν ἀπόκειται εἰς ὑμᾶς; Ἐπιθυμεῖτε τοιαύτην καὶ τῆς ὑμετέρας ἀναστροφῆς τὴν ἔκβασιν; μιμεῖσθε τὴν πίστιν τοῦ μακαρίου ἡγουμένου ἡμῶν, ὅστις ἐλάλησεν ἡμῖν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς, οἱ νέοι Ἀσυταὶ τῆς χάριτος, καθηγηταὶ καὶ διδάσκαλοι, ἱεροπαῖδες καὶ ἱεροσπουδασταὶ, ἐὰν ἀρέγησθε τοῦ στεφάνου τῆς δόξης, ὃν περικείμενος τὴν ψυχὴν ἀπῆλθεν ἀπ' ἡμῶν ὁ διδάσκαλος, μιμεῖσθε αὐτοῦ τὴν πίστιν· πατέρες καὶ μητέρες, καὶ ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ, καὶ πάντες οἱ παρευρεθέντες εἰς τὸ ἱερόν τοῦ Οἰκονόμου μνημόσυνον, ἐπίγνωτε τὴν πανθενουργὸν τῆς πίστεως δύναμιν, μιμεῖσθε τὴν πίστιν τῶν ἡγουμένων ἡμῶν. Ναι, μόνῃ ἡ πίστις, ἡ ὁρθή, καὶ ἀμώμητος, καὶ ἐγκάρδιος πίστις ἐπαγγέλλεται καὶ ἐπὶ γῆς μεγάλα κατορθώματα, καὶ ἐν οὐρανοῖς πλουσίας τὰς ἀμοιβάς· « μὴ ἐπαισχυθῶμεν τὸ μαρτύριον τοῦ Κυρίου ἡμῶν » (Β'. Τιμ. Α'. 8). μὴδὲ τὸ πολυπαθὲς τῆς μητρὸς ἡμῶν ἐκκλησίας, ὅπερ ἐστὶ τὸ γνώρισμα, ἀλλὰ καὶ ἡ δόξα τῆς νύμφης τοῦ ἐσταυρωμένου· μόνῃ αὕτη δύναται καυχῆσθαι ἥδιστα ἐν ταῖς ἀσθενείαις αὐτῆς· μόνῃ αὕτη δύναται λέγειν θαρρύνοντως πρὸς πάντα υἱὸν αὐτῆς σκανδαλιζόμενον καὶ ὀλιγοπιστοῦντα τὰ βήματα τοῦ νυμφίου αὐτῆς, ἅτινα ἰκούσατε σήμερον ἐν Εὐαγγελίῳ, εἰπόντος πρὸς Θωμᾶν « φέρ τὸν δάκτυλόν σου ᾧδε, καὶ ἴδε τὰς χεῖράς μου καὶ φέρε τὴν χεῖρά σου καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος· ἀλλὰ πιστός » (Ἰωάνν. Κ. 27). Ἴδε τὰς οὐλὰς τῶν τραυμάτων μου καὶ τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὅπερ ἐν τῷ σώματί μου βαστάζω, καὶ γινώθι ὅτι ἄριστος ἡ ὁδὸς μου· διότι ἐστὶν ἡ στενὴ καὶ τεθλιμμένη ὁδὸς, ἣν διεσχάραξεν ἐπὶ τῆς γῆς ὁ ἀνθρωπίνης Θεὸς, βαδίσας αὐτὴν καὶ μὴ ἔχων πρὸς τὴν κεφαλὴν κλίνας· « καὶ μὴ γίνου ἄπιστος· ἀλλὰ πιστός » ἐστὶ δὲ, ἀγαπητοί, πίστις ζῶσα καὶ ἀληθῆς ἡ δι' ἀγάπης ἐνεργουμένη » (πρὸς Γαλάτ. 6. 6). Ἀναψύσωμεν πατε, ἀδελφοί, μιμηθῶμεν τὴν πίστιν τῶν πατέρων ἡμῶν, καὶ ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους· ὁ μὲν τις ἡμῶν, κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ὑποθήκην, σοφίαν κοσμεῖτω δι' ἔργων ἀγαθῶν, ὁ δὲ λειτουργίαν λαμπρότητος ἐπιτελείτω· κοινωνεῖτω δὲ τοῦ λόγου ὁ πιστός τῷ ἀμυήτῳ, καὶ σκορπιζέτω τὸν πλοῦτον πένησιν ἄλλος· ἴνα καὶ ἡμεῖς ὡς πιστοὶ καὶ φρόνιμοι Οἰκονόμοι ποικίλης χάριτος Θεοῦ, δεσποτικῆς χαρᾶς ἀξιοθῶμεν. Καὶ δεῦτε συνεπάρατε μετ' ἐμοῦ τὰς χεῖράς πρὸς τὸν Κύριον τοῦ Οἴκου, τὸν οὐράνιον παροχέα τῶν χρισμάτων τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος, καὶ ἱκετεύσωμεν αὐτὸν ὁμοθυμαδὸν ὑπὲρ τῆς αἰωνίου ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ κεκοιμημένου.

§. ιγ'. Φιλάνθρωπε καὶ πολυέλεε Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, γίνου· θνητοῦ τε καὶ ἀθάτου δημιουργε, εἰ εἰς ἄδου καταβάς, καὶ μοχλοῦς

σιδερῶς συντρίψας, καὶ τῇ τριτῷ σου ἀναστήσει ζῶν ἡμῖν χαρισάμενος· ἐπάκουσον τῆς δεήσεως ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν, καὶ ἀνάπαυσον τὴν ψυχὴν τοῦ προκεκοιμημένου δούλου σου Κωνσταντίνου ἱερέως, καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν ἐν τῇ ἀγῆρῳ μακαριότητι, ὅπου οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται, σὲ τὸ ἀπρόσιτον καὶ αἰδίων κατοπιεύοντες φῶς. Θεὲ τῶν πατέρων! ὁ τῆς πίστεως ἀρχηγὸς καὶ τελειωτὴς, καὶ τῆς ἐκκλησίας δομήτωρ, σὺ Κύριε θανατοῦς καὶ ζωογονεῖς, κατάγεις εἰς ἄδου καὶ ἀνάγεις· προσελάθου ἀφ' ἡμῶν τὸν καθηγητὴν καὶ διδάσκαλον, καὶ ἀφείλες ἡμῶν τὸν στέφανον τῆς καυχήσεως· προσκυνουμέν σου τὸ ἅγιον θέλημα· ἀλλὰ, Δέσποτα, μὴ ἐάσης ἡμᾶς ὄρφανους, ἀνάστησον δὲ ἀντ' αὐτοῦ ἕτερον ἐκ τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, τοῦ βαστάσαι ἐναντίον τῶν ἐθνῶν τὸ θεῖόν σου ὄνομα, τὸ ὑπὲρ πάντων ὄνομα, καὶ πρόσθετος ἡμῖν πίστιν. Τὴν ἀγίαν σου ἐκκλησίαν καλῶς διαφύλαξον, καὶ πάντας ἡμᾶς συνάγαγε εἰς τὴν βασιλείαν σου τὴν οὐράνιον, Ἀμήν!

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΥΔΑΙΜΟΝΟΣ ΒΙΟΥ.

ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΡΙ ΗΘΙΚΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑΣ

ΤΟΥ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΣΙΜΩΝΟΣ. (Jules Simon)

(Συνέχεια καὶ τέλος, ὄρα Φιλ. ΚΑ΄.)

Ἐν ταῖς πλείσταις τῶν ψυχῶν, ἡ πρὸς ἑαυτὸν ἀγάπη ἐστὶν ἡ κυριεύουσα, αἱ δύο ὅμως ἄλλαι ἀγάπαι δύνανται νὰ ἀποκτήσωσιν μεγάλην τινα δύναμιν καὶ νὰ προβῶσι μάλιστα ἵνα ἐπιβάλωσι τὴν θυσίαν τῆς πρὸς ἑαυτὸν ἀγάπης. Οἱ ἐσωτερικοὶ δὲ οὗτοι διαμελισμοὶ, καθ' οὓς τὸ ἐγὼ ἢ θριαμβεύει ἢ καταβάλλεται, πληροῦσιν ἡμᾶς ταρχῆς καὶ ἀγωνίας, καὶ φέρουσιν ἡμᾶς πολλάκις εἰς ἀπόγνωσιν. Τὸ πάθος καθ' ἑαυτὸ ἐστὶ τυφλόν, παράφορον, ἀρμητικόν, μὴ γινώσκον μέτρον. Ἔστι δ' ἐκ φύσεως τοσοῦτον μᾶλλον ἀπαιτητικόν καὶ τοσοῦτον μᾶλλον καθίσταται δεσπόζον, ὅσον μᾶλλον τις προσφέρει εἰς αὐτό. Προχωρεῖ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτοῦ, μηδὲν φροντίζον περὶ τῶν προσκομμάτων, ἢ ἐνίοτε ἀρύεται μάλιστα δυνάμεις ἐν αὐτοῖς τοῖς προσκόμμασιν, ἢ δικαιοκύνη οὐκ ἀναστέλλει αὐτό, οὔτε ἡ συνήθεια, οὔτε τὸ πρέπον, διότι ἐν τῇ παραφορᾷ αὐτοῦ οὐδὲν ἄλλο θεωρεῖ μέγα καὶ σεβαστὸν